A°. 1831. N°. 78.

SURINAAMSCHE COURANT.

VRIJDAG, DEN 30 SEPTEMBER.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

BELGIE.

BRUSSEL, den 23sten Julij.

INHULDIGING DES KONINGS.

Reeds in den vroegen morgen doorliep eene tallooze menigte de straten van Brussel, door welke de stoet passeren moest; de inwoners dier straten leidden de laatste hand aan de onderscheiden versieringen; vooral in den omtrek der Plaats Roijal, waar deze het uitgezochtste en fraaiste waren; ook daarheen rigte zich den grootsten hoop nieuwsgierigen. Ten acht ure waren de gereserveerde plaatsen op de estrade door de uitgenoodigde personen bezet; alle ramen van de huizen der Plaats Roijal waren met sierlijk gekleedde dames opgevuld.

Ten elf ure kwamen de regent en de ministers, in drie rijtuigen gezeten en door detachementen lanciers voorgegaan en gevolgd aan het paleis van het congres. De zitting werd geopend verklaard.

Eene deputatie van 10 leden uit het het congres, ontving den Regent aan den grooten trap van het nationaal paleis, en geleidde hem in de zaal der vergadering. Met luide toejuichingen werd bij ontvangen, zoo van de vergadering als van de publieke tribune, welke echter nog niet zeer bezet was. De regent bij het eerste oogenblik stilte het woord nemende, zeide: » Mijne heeren, veroorloof mij met weinige woorden u dank te zeggen; mijne ontroering is te sterk om lang te spreken.”

Tranen liepen van aller wangen; eenig oogenblikken stilte volgde op deze weinige woorden van den Regent.

Te twaalf uren kondigde een detachement lanciers de komst van het congres en den Regent op de Plaats Roijal aan. Vóór den troon waren vijf rijke fauteuils geplaatst, bestemd voor den President van het congres, den Koning, den Regent en de Vice-Presidenten van het congres; de leden plaatsten zich in de galerijen ter regter- en linker zijde van den troon. Met herhaald gejuich werd het congres en den Regent ontvangen.

De Koning had intusschen ten elf ure het paleis te Laeken verlaten. Te Saint-Jean-Molenbeek werd hij gekomplimenteerd en de eerewijn hem aangeboden.

Voor de Lakensche poort ontving de burgemeester, schepenen en het stedelijk bestuur der stad Z. M. Langzaam ging de stoet voorwaarts; de burgerwacht en linie troepen vormden eene dubbele rij tot aan de Plaats Royal, waar, kwartier over een uur, het hoofd van den optogt aankwam, zijnde in de volgende orde: vooraan de gendarmerie te paard, lansiers, kurassiers, burgerwachten te paard, jagers van *Chasteler*, de gekwetsten van September, waaronder de kapitein *Stieldorf* in een sopha gezeten met laurierkransen omstrengeld, de commissie voor de belooningen, de pompiers, het gemeente-bestuur, de staf van het leger en der burgerwacht. Vervolgens kwam de daputatie van het congres, zamengesteld uit de heeren *Lebeau*, *F. de Merode*, *Fleussu*, *de Meulenaere*, *J. d'Hoogvorst*, enz.; eindelijk de Koning in kostuum van belgisch generaal, te midden van een schitterenden staf. Een algemeen en luid gejuich van: *leve de Koning!* ging er bij zijne komst op. Z. M. scheen zeer voldaan over de ontvangst; hij groet bij herhaling de aanschouwers, stapt van het paard af bij den voet der trap, alwaar eene commissie uit het congres, zijnde de heeren *Ch. de Brouckère*, *Devaux*, *Pirmez*, *de Behr*, *Bergeijck* en de abt *Pollin*, hem ontvangt. Boven aan den trap gekomen, groet Z. M. den regent, de leden van het bureau en het congres. Het geroep van: *leve de Koning!* bleef bij aanhoudendheid voortduren. De president van het congres, de heer *de Gerlache*, na den Koning en den regent tot zitten te hebben uitgenoodigd, neemt zelf op de voor hem bestemde fauteuil plaats; daarop geeft hij een teeken met de hand, om de toejuichingen, die niet opgehouden hadden, te doen eindigen, en verklaart vervolgens de zitting geopend. Hij rigt zich tot den Koning en zegt: » Sire, wij zijn vereenigd, om den eed te ontvangen die de constitutie voorschrijft. Ik zal eerst het woord aan mijnheer den Regent verleenen, die zijn bewind in de handen van het congres zal nederleggen.”

De regent rigt zich op, en spreekt, staande, vóór zijn fauteuil en naar den Koning gewend de navolgende rede uit:

Mijne Heeren!

Bij uw decreet van 24 Februarij ll., en ingevolge art. 86 der constitutie, hebt gij mij de eer aangedaan mij tot Regent van Belgie te benoemen; den volgenden dag, den 25sten, genoot ik die van in den boezem van het congres toegelaten te worden en daar plegtig den eed af te leggen, voorgeschreven bij art. 80 van ons maatschappelijk verbond.

Mijne eerste zorgen waren de vorming van het ministerie. Ik riep dezelfde burgers in hetzelve, aan welke het vorig gouvernement de verschillende takken van algemeen bestuur had toevertrouwd. Door het bevestigen in deze hooge bedieningen van de mannen, die zoo vermogend veel hadden toegebragt, om onze vrijheid te overwinnen en vast te maken, wilde ik aan de natie een eerste waarborg geven mijner geheele aankleving aan de grondbeginselen onzer revolutie, en van mijnen vasten wil haar in het volle bezit van al derzelver gevolgen te laten.

Ik deed aan de Fransche en Engelsche gouvernementen uw besluit van 24 Februarij hetwelk mij als Regent van Belgie benoemd, kenbaar maken, en daar werden geloofsbrieven aan Belgische agenten, met den titel en rang van ministers plenipotentarissen bij deze beide hoven, afgeleverd.

Het Fransch gouvernement liet terstond onzen afgezant toe, die onmiddellijk in den rang der vreemde diplomaten, aan het hof van het Palais Royal ontvangen wordende, werd opgenomen. Z. M. Koning *Lodewijk Philippus* deed mij de eer aan, om, bij eigenhandigen brief van 15 mei ll., mij geluk te wenschen met mijne komst tot het regentschap en betuigde, te gelijker tijd en met duidelijke woorden, *de levendige en onveranderlijke belangstelling die hij Belgie toedraagt.*

Met deze eerste daadzaak begon de Koning der Franschen de beloften te verwezenlijken, die hij mij in februarij jl. gedaan had, toen ik de eer had van hem afscheid te nemen; hij zeide, mijne hand drukkende, tot mij: Zeg aan de belgische natie dat ik haar, in den persoon van den president van het congres de hand geef en dat de Belgen ten allen tijde op mijne vriendschap kunnen rekenen.

Bij het kabinet van St. James zijn wij zoo gelukkig niet gewoest: onze minister was slechts officieus bij de engelsche ministers ontvangen geworden, en de nationale eer mij niet vrij latende hem langer in eenen dubbelzinnigen toestand te laten, zoo deed ik hem brieven van opontbot toekomen.

Het ministerie intusschen aan de moeijelijke gesteldheid, uit den provisionelen staat van zaken eens regentschaps voortspruitende, een einde willende maken, en de revolutie door de vestiging van een vast gouvernement willende besluiten, had aan onzen gezant te Londen instructien gezonden, die ten doel hadden de gezindheid van Z. K. H. den prins *van Saksen Coburg* te polsen; maar hinderpalen van zuivere etiquette maakten de uitwerkselen zonder gevolg.

Tusschentijds werden andere mannen tot het ministerie geroepen, en de nieuwe ministers bleven den weg hunner voorgangers bewandelen. Wat te dezen aanzien gebeurd is, is u bekend; gij weet, mijne heeren, op hoedanige wijze het gelukkig einde is gekomen, dat ons thans hier bijeen doet zijn.

Ik zal u, mijne heeren, niet over de daden van mijn regentschap onderhouden: ik zal mij bepalen met u te zeggen, dat de drift der hartstogten, onafscheidbaar van onzen revolutionnairen toestand, de stilstand der handelzaken, de ongerustheden over de toekomst van het vaderland, gebeurtenissen aangebragt, moeijelijkheden veroorzaakt hebben, die het gouvernement hebben belet zoo krachtdadig als het gewenscht had, zich met de instelling bezig te houden, die het werk onzer staatkundige hervorming moeten voltooijen.

In den staat van dreigende vijandelijkheden met onze naburen, heeft het gouvernement zich hoofdzakelijk met het leger moeten bezig houden; de infanterie is aanzienlijk vermeerdert, beter geregeld; de organisatie der kavallerie voltooid geworden, de artillerie op eenen behoorlijken voet gebragt, de dienst voor de levensmiddelen, de hospitalen en transporten is gevestigd; eindelijk vormt zich neven de staande armee, eene andere in de rijen der burgerwacht, die evenzeer ongeduldig is om zich met den vijand te meten.

De medewerking aller burgers, die, alle partijzucht vergetende, zich rondom den troon gaan scharen, zal niet minder dan de moed en de uitmuntende geest van ons leger toebrengen, om de onderhandelingen te ondersteunen, ten einde eenen eervollen vrede te verkrijgen, onze onafhankelijk te bevestigen en, des noodig, om de onschendbaarheid van ons grondgebied te verdedigen. — Onze financien zijn in zoo welvarenden toestand als de omstandigheden het veroorloofden; en het binnen-

komen der belastingen geschiedt bijna als in vollen vrede.

Wanneer ik gelukkig genoeg geweest ben, mijne heeren, om het schip van staat in de haven te helpen brengen, (want ik beschouw de komst van prins *Leopold* tot den belgischen troon en deszelfs erkenning door de meeste der groote Europische mogendheden, als het einde onzer roemvolle revolutie en de bevestiging onzer vrijheden); wanneer ik eenig goed heb kunnen doen, hetzij verre van mij, mij daarvan de verdienste toe te kennen; neen, mijne heeren, ik vorder het geringste deel er slechts van, want ik betuig, in tegenwoordigheid der natie en voor geheel Europa, dat buiten eene gansch bijzondere bescherming der Voorzienigheid, geen menschelijk doorzigt, noch de gebeurtenissen, noch haren uitslag zou hebben kunnen voorzien, en nog minder dezelve in het belang des vaderlands besturen.

Ook in de edele vastheid van het congres en in de wijsheid van derzelver beraadslagingen, heb ik den krachtigsten steun gevonden. Vergun mij dan, mijne heeren, u hier de uitdrukking mijner levendige en opregte erkentelijkheid te brengen.

Maar laat ons overeen komen, mijne heeren, dat onze taak zeer gemakkelijk gemaakt is door de uitmuntende hoedanigheden van het Belgisch volk, van dit volk, aan de wetten zoo onderworpen, zoo gehoorzaam op de stem der chefs die deszelfs vertrouwen verdienen, dat het zich ijverzuchtig op zijne regten en ongeduldig onder het willekeurig juk betoont; van dit in den strijd zoo moedig volk, zoo vast in zijne besluiten; van dit inderdaad zedelijk volk, van hetwelk de geschiedenis zeggen zal, dat er onder hetzelve, gedurende elf maanden van onwenteling en ontbeeringen voor de talrijkste klasse (behalve eenige baarblijkelijk aangezette buitensporigheden), nimmer minder misdrijven begaan werden; van dit volk, wiens toewijding en liefde altijd de belooning voor een goed gouvernement zullen uitmaken.

Met de volkomendste gerustheid, mijne heeren, geef ik de bestemmingen van dit goede volk in de handen over van een vorst, wiens edel karakter en huisselijke deugden ons tot waarborgen strekken voor die, welke hij op den troon zal gaan ontwikkelen.

Mij geheel uitstortende kan ik thans zeggen: Ik heb den morgen des geluks voor mijn land zien rijzen: ik heb genoeg geleeld.

Ik leg in uwe handen, mijne heeren, het bewind, dat gij mij opgedragen hebt, neder, en verzoek u mij daarvan akte te willen geven.

Deze aanspraak van den regent werd met groote toejuiching ontvangen.

De heer *Vilain XIIII* las vervolgens de constitutie, en de heer *Nothomb* bood het formulier van den eed den koning aan, die hetzelve glimlagchende ontving. Twee ceremoniemeesters plaatsten eene tafel voor den koning. — Daar heerschte eene diepe stilte.

De koning sprak, met eene sterke stem en op eenen vasten toon, den volgenden eed uit:

„Ik zweer de constitutie en de wetten des belgischen volks na te leven, de nationale onafhankelijkheid en de integriteit van het grondgebied te zullen handhaven."

Terwijl de Koning dezen eed uitsprak, deden zich trompettengeschal en kanonschoten hooren, hetwelk gedurende het verdere der plegtigheid aanhield.

De koning teekende vervolgens het proces-verbaal der eed-aflegging en den eed zelven.

MENGELWERK.

DE SCHOLIEREN ALS REGTERS.

Het was een moeijelijke post, orde en rust onder de kweekelingen van het Koninklijk Collegie te *Aberdeen* te bewaren. Dit was echter bij uitsluiting den Portier DOWNIE, een' reusachtigen *Schot* toevertrouwd. De bovenmatige strengheid in het handhaven der schooltucht had hem den hevigsten haat der scholieren op den hals gehaald. Daar evenwel de Professoren in de kracht zijner vuisten, een' krachtigen steun zagen om hun gezag op te houden, zoo wachtten zij zich wel, DOWNIE's strengheid te laken, ook dan, wanneer zijne tuchtiging wel eens aan wreedaardigheid grensde. Jaren lang verdroegen de kweekelingen de tirannij van hunnen onmeêdoogenden Opziener; maar met elk jaar schoot de zucht tot wraak dieper wortelen in hunne harten.

Op zekeren dag, toen alle de Professoren bij eene feestelijke gelegenheid afwezig waren en eerst laat zouden terug keeren, vielen twaalf der sterkste leerlingen op DOWNIE aan, wierpen hem neder, bonden hem handen en voeten, dat hij geen lid verroeren kon, en bragten hem in eene kamer, die geheel tot eene Geregtszaal was ingerigt. Regters, Advocaten, niets ontbrak. Er werd eene aanklagt voorgelezen, bij welke DOWNIE van de misdaad van hoogverraad tegen menschenregt en menschenwaarde, ter zake van onderscheidene daarbij aangevoerde mishandelingen, werd betigt en beschuldigd. Toen dit gedaan was, werd van hem geëischt, dat hij zich hierop zoude verdedigen. DOWNIE hield het voor het best, daar hij nu toch in hunne magt was om, zoo als het spreekwoord zegt, met de wolven te huilen. Hij stemde in hunnen toon, en poogde zijne onschuld te bewijzen.

Hierna ging men verder. De getuigen kwamen voor, en bezwoeren de feiten, waarmede hij bezwaard werd. De Advocaat van den beschuldigden sprak met niet weinig bekwaamheid: hij zocht de punten van aanklagt te ontzenuwen, of ten minste die merkelijk te verzwakken; daarbij werden eenige wettelijke bepalingen aangehaald. Hoe welsprekend ook, was dit echter niet in staat, de aanklagt weg te redeneren, en de aangevoerde artikelen van wet verwierp de Regtbank, als niet toepasselijk op deze zaak. Het vonnis werd uitgesproken. DOWNIE zou, verzeld van een' priester naar de geregtsplaats worden gevoerd, en, na een gebed voor het heil zijner ziel, door beulshanden worden onthoofd. Op staande voet werd hij uit de Geregtszaal geleid. Door een' donkeren gang kwam hij in een vertrek, bij welks aanblik hij zich niet geheel vrij van sidderen gevoelde. De deur werd achter hem toegesloten, en hij bleef gebonden in handen zijner vijanden. De kamer was met zwart laken behangen, en op den vloer waren planken gelegd van dezelfde kleur. Aan het einde stond een blok; daarbij een hoop zand, bestemd om het bloed op te nemen van den zoo even gevonnisden. Aan elke zijde van het blok stond een gemaskerd persoon; de eene hield een licht in de hand, en de andere eene groote bijl, welker scherpte telkens aan den vinger werd onderzocht. DOWNIE moest nederknielen. Eerst weigerde hij. Toen men hem echter zeide, dat hij slechts weinig oogenblikken te leven had, gehoorzaamde hij. Nu begon de Priester. Met luide stem werd er een gebed gedaan. DOWNIE sidderde hevig; zijn ligchaam was in eene stuipachtige beweging. Toen het gebed geëindigd was, hielp men den misdadiger wederom op, trok hem eene muts over de oogen, ontblootte zijn' hals, legde zijn hoofd op het blok, en verwittigde hem, dat, zoo ras een der aanwezigen 70 zou hebben geteld, zijn hoofd onder de bijl zou vallen. Het was doodstil. Langzaam, ernstig en plegtig telde eene stem; twee minuten werden daartoe vereischt. Intusschen nam een achter den beul staande scholier zijn' zakdoek, doopte dien in ijskoud water en sloeg, toen de stem het laatste getal had uitgesproken, uit al zijne magt in DOWNIE'S ontblooten nek. Men hoorde een flaauw rogchelen in de keel van den ongelukkigen, en, toen men hem den doek van de oogen nam, was hij — dood!

Men verbeelde zich den schrik en de vrees der scholieren! In een enkel oogenblik was alles verdwenen, wat hun tot volvoering van dit verschrikkelijk spel had gediend; toen verlieten zij de kamer, sloten die, en wierpen den sleutel door het venster naar binnen. Hoewel aan het lijk geen het minste teeken van geweld te bespeuren was, zoo ontstond er toch verdenking tegen de onvrijwillige bewerkers van dien moord. Naardien er echter genoegzame bewijzen ontbraken, welke men waarschijnlijk niet ten strengste opspoorde, zoo bleef de zaak zonder verder gevolg.

ADVERTENTIEN.

N. L. BRAAM, Exploicteur bij den *Hove van Civile en Criminele Justitie dezer Kolonie*, zal op Vrijdag den 7 October 1831, des morgens de klokke *Negen* uren, ter Kastelenije van het *Hof van Civile en Criminele Justitie*, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven met namen: MIETJE en KOKETTE; aankomende den Boedel wijlen de Wed. ABRAHAM ELIAZER SALOMONS JR.

Paramaribo, den 26 September 1831.

De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop van de helfte in de Plantaadjen *Kent* en *Oxford*, beide aankomende den Boedel wijlen S. RICKETTS, zal plaats hebben op aanstaande Donderdag den 6 October des morgens om 9 uren, ten Huize van den Vendumeester J. E. LIJONS, alwaar de Inventarissen en bewijzen van eigendommen, met de koop conditien ter *visie* zijn liggende.

Paramaribo, den 28 September 1831.

A. P. AULORIUS, M. C. E. AULORIUS, C. H. AULORIUS en J. B. LOUZADA MOS. ZOON, de laatste als Voogd over de minderjarige HENRIJ MARIUS LOUZADA, als ab intestato Erfgenamen van wijlen Mejufvrouw HELENA JACOBA AULORIUS, roepen bij deze op, alle de Debiteuren en Crediteuren van voorzegde Boedel, ten einde opgaven en betaling te doen bij den tweede genoemde.

Voorts zullen zij op Dingsdag den 4den October, des morgens om *negen* uren, ten huize van- en door den Vendumeester M. A. SOLOMONS laten verkoopen: de Inboedel voormeld, bestaande in Slaven, Hoorn Vee en Huisraden, alsmede: een extra nieuwe Paviljoen, en een extra nieuw Veere Bed met zijn stel Kussens.

En over *zes* weken, dag en datum nader te bepalen, door voormelde Vendumeester: de Erven met de daaropstaande Gebouwen, gelegen aan de *Wageweg Straat*, bekend onder La. D. No. 121 en 122; zullende de bewijzen van eigendom en koop-conditien, *drie* dagen voor- en op den verkoopdag, ter *visie* liggen.

Paramaribo, den 29 September 1831.

Wordt geland uit de Noord-Amerikaansche Brik *Sarah Ann*, Kapt JOS. PROCTOR, en te koop bij J. A. MEINAHLERS:

Nieuwe Bakkeljauw in vaten, Haring, Mackreel, s. f. Blom, white pine Planken, en Vleesch.

Nog in het Pakhuis voorradig:

Tabak, Pik, Theer, Kaarsen, Zeep, sperm. Kaarsen en dito Olie, Lijn-, Raap- en Patent Olie, Suikerkalk, Touwwerk, 1, $1\frac{1}{4}$ en $1\frac{1}{2}$ duims pitch pine Planken en andere Plantagie behoeftens.

Paramaribo, den 29 September 1831.

M. A. KEIJSER, zal Maandag den 3 October e. k., des morgens ten 9 uren, op Vendu verkoopen: Provisien, Stukgoederen, &c.

JAMES CRUICKSHANK, zal binnen kort de Kolonie verlaten.

Paramaribo den 29 September 1831.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.